

Γιατί μικρομεσαίες εταιρείες αναζητούν διέξοδο «μετακομίζοντας» στη Βουλγαρία

Της **ΙΩΑΝΝΑΣ ΦΩΤΙΑΔΗ**

Διέξοδο προς Βουλγαρία αναζητούν χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Παρά το γεγονός ότι η εν λόγω τάση προηγείται της ελληνικής κρίσης, τους τελευταίους μήνες το ενδιαφέρον έχει διογκωθεί με τις ελληνικές εταιρείες στη Βουλγαρία να έχουν φτάσει τις 6.000. «Οι πρώτες ελληνικές εταιρείες που μετέφεραν την έδρα τους στη Βουλγαρία το 2006, όταν συνδέθηκε με την Ε.Ε., ήταν μεγάλες κατασκευαστικές και υφαντουργικές» εξηγεί στην «Κ» ο δικηγόρος κ. Αλέξανδρος Αδαμίδης, επικεφαλής εταιρείας συμβούλων που αναλαμβάνει τη σχετική νομική διαδικασία. Αντίθετα, ωστόσο, με τον επικρατούντα μύθο, το κίνητρο των πρώτων εταιρειών που μετοίκισαν δεν ήταν η οικονομική επιβίωση, αλλά η αύξηση των κερδών. «Σήμερα, οι ελληνικές κατασκευαστικές έχουν αναλάβει τα μεγαλύτερα τεχνικά έργα στη Βουλγαρία» σημειώνει.

Το 2008 στη λίστα των μεταφερόμενων εταιρειών προστέθηκαν εταιρείες παροχής υπηρεσιών, ηλεκτρονικού εμπορίου και παραγωγικές κάθε είδους. Από τον Ιανουάριο η «κινητικότητα» επιτείνεται έτι περαιτέρω: εσχάτως ενδιαφέρον εκδήλωσαν εταιρείες παραγωγής πλαστικού, φωτοβολταϊκών, τηλεπικοινωνιών, ιατρικών μηχανημάτων, τυπογραφικές, συστημάτων ασφαλείας, γαστρονομίας, ακόμα και παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών.

Σύμφωνα με τον Θεσσαλονικιο δικηγόρο, που διατηρεί γραφείο και στη Σόφια, τους τελευταίους έξι μήνες δέχεται τουλάχιστον δέκα τηλεφώνια ημερησίως από ενδιαφερόμενους. «Δεν πρόκειται για επιχειρήσεις χρεοκοπημένες» διευκρινίζει. «Η γραφειοκρατία, αλλά κυρίως η φορολογική αβεβαιότητα δημιουργούν τις τάσεις φυγής των επιχειρηματιών».

Οι επιχειρήσεις που αποφασίζουν να μεταφερθούν στη Βουλγαρία δεν είναι χρεοκοπημένες εταιρείες που ελπίζουν να σωθούν. Η γραφειοκρατία, αλλά κυρίως η φορολογική αβεβαιότητα δημιουργούν τις τάσεις φυγής των επιχειρηματιών, λένε όσοι παρακολουθούν από κοντά την κατάσταση.

Η τάση φυγής που εκδηλώνεται καλύπτει όλους τους κλάδους της οικονομίας, καθώς οι ελληνικές εταιρείες στη Βουλγαρία φθάνουν τις 6.000.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο Σωκράτης, ιδιοκτήτης υγιούς οικογενειακής επιχείρησης στην Κοζάνη, με ετήσιο τζίρο 600.000 ευρώ. «Παρευρεθήκαμε σε έκθεση του κλάδου μας στην Ιταλία, με κόστος συμμετοχής πάνω από 10.000 ευρώ» διηγείται «ωστόσο, επιστρέψαμε με άδεια χέρια και βαθιά προσβεβλημένοι». Οι επιχειρηματίες από την Κοζάνη ήρθαν αντιμέτωποι με την καχυποψία υποψηφίων αγοραστών από την Ισπανία, την Ιταλία και την Τσεχία, που ισχυ-

ρίστηκαν χωρίς περιστροφές ότι «είμαστε τεμπέληδες στην Ελλάδα και η τιμή που δίνουμε είναι υπερκοστολογημένη». Και δεν είναι η πρώτη φορά που ο Σωκράτης αντιμετωπίζει δυσκολίες εξαιτίας του διεθνούς διασυρμού της χώρας μας. «Ματαιώθηκε η αγορά των προϊόντων μας από έναν πελάτη μας στην Κύπρο τον Μάρτιο, γιατί η κυπριακή τράπεζα αρνήθηκε να κάνει τη μεταφορά κρημάτων σε ελληνικό λογαριασμό με το αιτιολογικό ότι η Ελλάδα έχει χρεοκοπήσει». Ως εκ τούτου, ο Κοζανίτης επιχειρηματίας σκέφτεται να συνεχίσει την παραγωγή στην Ελλάδα, αλλά να πουλάει με νέα βουλγαρική ετικέτα τα προϊόντα του μέσω Σόφιας. «Με την επανεκκίνηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας στη Βουλγαρία δεν αποδυναμώνεται η ελληνική οικονομία, αφού η ελληνική εταιρεία συνεχίζει να λειτουργεί», υπογραμμίζει ο κ. Αδαμίδης, «οι εργαζόμενοι παραμένουν στην Ελλάδα και τα κέρδη ξανάρχονται στην Ελλάδα, που είναι η μόνιμη έδρα μας»...